

A dark, gothic-style illustration of a woman with long black hair and red lips, wearing a black lace dress. She is framed by a dark, ornate archway with thorns and red accents. The background is a swirling, ethereal pattern in shades of blue and white.

Canavarlar da Hüzünlüdür

N.G. KABAL

DE
X

DEX KOPYA

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Canavarların da Kalbi Varmış Serisi

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

CANAVARLAR DA HÜZÜNLÜDÜR

Yazan: N.G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2025 / ISBN 978-625-5572-17-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Kapak illüstrasyonu: Ebrahel Lurci

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 0 212) 697 30 30

Sertifika No: 45460

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Canavarlar da Hüzünlüdür

N.G. KABAL

DEX KOPYA

Masaldaki kötü cadılara...

Başka Bir Ruhı Aralayan Kapı

Sislerin örttüğü kasaba birden hem çok yabancı hem de çok tanıdık gelmişti. Gözlerimden bir perde kalkmış gibiydi.

Şatonun önünde durdum ama araba hâlâ çalışıyordu. Bu hâlâ bir seçimdi. Gözlerim devasa şatonun üzerinde dolaşmaya devam etti. Koyu dış cephesinde. Sarmaşıklarla kaplanmış saçaklarında. Büyük pencerelerin çerçevelerinde. İki kanatlı geniş kapısında. Bunu neden yaptığını düşündüm, neden burayı koruduğunu, neden burayı bu zamana kadar taşıdığını. Neden kalbime bir hançer sapladıktan sonra burayı ateşe vermediğini düşündüm.

Arabadan indim, kapıları kilitledim, ağır adımlarla merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Gözlerime ihtiyacım yoktu. Her şey aklımda odalarındaydı. Çok geride kalmış anılara bakmaktan farksızdı. Yıllar önce mezun olduğun bir okulun önünden geçmek gibiydi. Ellerimle iterek kapıları açtım.

Burada gök gürelemiyordu, içerisi buz gibi değildi ama eski bir resimde, içeride dönen şimşeklerin mavi ışıklarını görebiliyordum. Sürekli kaçıp durduğum o soğuk havanın nedenini şimdi bu kapının eşiğinde biliyordum.

Yukarıya çıktım. Ara kata kadar durmadım. Tırabzanlara yaslanıp seyretmeye başladım. Öylece kapılara baktım. Kapıların bu kadar çok şey ifade etmesi ürpermeme neden oldu. Gözlerim en sonunda kalan ve daima kilitli olan o kapıya takıldı. Artık onun ardında ne olduğunu biliyordum.

Burası benim evim, orası benim odam, yaşananlar benim anılarım ve tüm o korkular benim zaferim miydi?

Şimdi kimdim ben?

Belki yüzleşmek belki de cevabı bulmak için avucumun içindeki anahtarı sıktım. Bıçağı göğsünden çıkardığımda, kolyesinin ucun-

dan sarkıyordu eski bakır anahtar. Nereye ait olduğunu anlamam bir saniye sürmüştü; o, kaşlarını çatarken çekip koparmam daha da kısa.

Boynunda taşıyordu, belki de kalbinin üzerinde. *Şuna bak...*

Anahtarı deliğe yerleştirdim, biraz güçlkle çevirdim ve sandığımdan daha gürültülü bir şekilde kilit açıldı. Kapı kolunu indirip geçmişimin hayaletleriyle göz göze geldim.

Odanın ortasındaki büyük beyaz yatak olduğu gibi duruyordu, aradan on yıllar geçtiğinin tek kanıtı üzerindeki örtülerin yıpranmasıydı. İlk haliyle muhafaza etmiş olmalıydı. Bunu romantik mi, ürkütücü mü bulmam gerektiğini bilmiyordum. Yatağın başucunda duran komodinin üzerinde üç tane mumun olduğu gösterişli bir şamdan vardı. Mumları yaktım ve içerisi tahmin ettiğimden daha çok aydınlandı. Birden her şeyin gölgeleri duvarlarda dolaşmaya başladı ve bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu. Korku ilk andaki gibi içime sızmıştı ama ona direndim.

Duvar kenarındaki masaya doğru yanaştım. Tozlanmış masanın üzerindeki şişelere dokundum. Sürmelere. Kokulara. Küçük şişelere. Gümüş suyuna. Hepsi hâlâ buradaydı. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Arka tarafına bir resim oyulmuş olan saç fırçasını elime aldım. Sanki üzerinde birkaç saç teli kalmıştı. Yerine bırakıp iğnelere dokundum. Mücevher kutusunun kapağını açtım. Ondan birkaç şey daha. Kalıntı. Her şey sadece bir kalıntı. Luxuria'nın nadide giysileri... Hepsi sadece onun için. Övündüğü kadar var. Bu beni gülümsetti.

Pencerenin kenarına gittim. Ahşap çerçeveleri açıp dışarıya baktım. Gözlerim orada bir rüzgâr çanı aradı ama yoktu. Başımı kaldırıp daha ötesine baktım. Rüzgârın bir hayalet gibi içeriye sızdığı yere. Ucu bucağı görünmeyen araziye ve onun arkasındaki ormana.

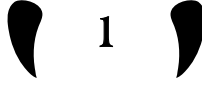
Yavaşça döndüm ve hatırladıktan sonra ilk kez aynaya baktım.

"Engel olamazsın ama intikamını alabilirsin."

GEÇMİŞİN İZİNDE

“O sadece bir kurban değildi;
kendi hikâyesini geri alan bir kadındı.”

Angela Carter

Victoriam'ların Görkemli Mezarlığı

Meydana odun taşıyan herkesin yüzünü zihnime kazıyordum ama asıl o odunları dizelerin isimlerini asla unutamazdım. Odunlar kutlama ateşi için değil, bir kadını daha diri diri yakmak için meydana toplanıyordu. Güneşin batmasına çok az zaman kalmıştı ve tüm delillere sahipti. Onu sorgulama gereği duymamışlardı, boynundaki doğum lekesi cadı olduğunun ispatıydı ve ihtiyaçları olan tek şey odun yığınıyla küçük bir kıvılcımdı.

“Burada olmamız gerekiyor Luxuria,” diye arkamdan fısıldadı Vaha. “Bilhassa senin.” Korkusunu bastırmayı bilmiyordu ve nedense ona öğretilmiş de yoktu.

“Burada olmaması gereken biz değiliz,” diye mırıldandım.

“Arkadaşın olduğunu biliyorum,” dedi bu defa teselli edercesine. “Ama onun cadı olduğunu biliyorsun değil mi?”

Sadece gülümsedim. Biraz sonra odunların ortasında bir kütüğe bağlayacakları ve ateşe verecekleri genç kadın, dostum Mina cadı değildi. Akıllı hem de çok akıllı bir bilim insanıydı. Hastalıklara çare olan usta bir şifacıydı. Böyle toplumlarda kadınların akıllı olması her türlü acayıplıktan daha tehlikeli. Çünkü böylesi adamlar akıllarının ermediği her şeyden korkar ve korkularını ateşe vermek isterler.

“Çabuk ol,” dedi Vaha. “Abilerin geldi.”

Gözlerim meydana, kalabalığın en önünde duran abilerimi kolayca buldu. Ondan hemen sonra Mina, ellerindeki odunlarla onu iten üç adamın önünde zar zor yürüyerek yığına doğru ilerledi. İşkence etmişlerdi. Hareketleri öyle zorlamaydı ki çoktan ölmüş olmasını istedim.

Kalabalık onu gördüğünde korku dolu fısıldamalara başladı ve hemen ardından onu kütüğe bağladılar. Ateşi yakan kişi hayvancılıkla uğraşan tüccarlardan biriydi. Babamın yakın ahbablarından. İsmi Mina’nın dairesine gönderdiği hediyelerden de çok iyi anımsıyordum. Mina o hediyeleri kabul etseydi şu anda odunların arasında olmayacaktı.

Alevler ona yaklaştığında var gücüyle çığlık attı. Vaha başını çevirerek gözlerini kapattı. Bense gözlerimi diktim alevlere, dişlerimi sıktım ama kulağımı dört açtım. Çığlıkların hepsini aklıma yazdım. Hiç unutmamak için bir kez olsun gözümü kırpmadım.

Onu kurtaramam ama intikamını alırım.

Mina sustuğunda ve başı yere düştüğünde döndüm ve ellerimi arkamda birbirine kenetledim. Bunu çok sık yapardım, kimsenin ellerini görmesini istemezdim çünkü insanın ellerinin arasında neler gizlediği bilinemez.

“Gidelim,” dedim duygusuz bir sesle. “Akşam yemeğine geç kalmak istemeyiz.”

Yolun sonundaki şato kasabanın en görkemlisiydi. Daha iyisini yaptıran olmamıştı. Koca arazinin çevrelediği bu yer kuşaklar boyunca aileme aitti. Bazıları buranın uğursuz tepe olduğunu söylüyordu. Bunun sebebi kuşaklar boyunca burada doğan kadınların yaşlanmadan ölmesiydi. Babamın iki kız kardeşi de on sekizini göremeden ölmüştü. Eğer bir Victoriam ile evlenir ve buraya gelin gelirsene yazgınız yine burada doğanlarla benzer olurdu. Ailenin erkekleri bu trajik ölümleri kazalarla ve hastalıklarla doğal göstermeye çalışır ve bu konuda iyi iş çıkarırlardı ama hepimiz burada ne olduğunu biliyorduk. Victoriam laneti.

Şatonun önünden geçmek için herkes yolunu uzatır ama özellikle genç kadınlar içeriye girmeye korkarlardı. Eşikten geçerken bu beni gülümsetirdi. Benden de bu yüzden korkuyorlardı.

“Luxuria!” diye seslendi dadım. “Senin gibi bir hanımın bu saatte dışarıda tek başına gezmesi doğru olmaz.”

“Tek başıma değildim, Vaha da benimle birlikteydi.” Islanmış şalımlı ve uzun paltomu almaları için bekledim. Şatonun günlük çalışanları koşturarak koridor boyunca geldiler. Birisi şapkamı diğeri paltomu üzerimden aldı. Dadının yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Bu daha beter ya!” dedi ben merdivenleri çıkarken. “Seni onunla görenler hakkında ne düşünüür?”

“Muhtemelen çoktan ırzıma geçtiğini ve ahırda sürekli beni sıkıştırdığını.” Eldivenlerimi çıkarıp odanın bir köşesine savurdum.

“İnsanı çileden çıkarırsın!” diye dövünmeye başladı kenara savurduğum eşyaları teker teker toplarken.

“Onunla aramda öyle bir şey olamayacağını biliyorsun,” dedim. “Neden bu kadar söyleniyorsun?”

“Böyle konuşma Luxuria!” Parmaklarıyla dudaklarımı sıktı. Kendimi ondan kurtarıp üzerimdeki elbiseyi de çıkardım.

Bu eve geldiği ilk günü hatırlıyordum. Babam uzun seyahatlerinin birinden aylar sonra dönmüş ve bu defa yanında ipek kumaşlar, kürkler, mücevherler değil, küçük bir oğlan getirmişti. Eli yüzü kir içindeydi. Saçları yamuk yumuk kesilmişti. Benden üç karış uzundu ama o kadar büyük değildi.

“Ahır işlerine bakacak,” demişti babam. Evde yeterince çalışan ve ahırdan sorumlu bir seyis vardı ama ahmak abilerim bunu sorgulamamış, onunla alay etmeye başlamışlardı. Küçük oğlanın gözlerinin babamın gözleriyle aynı olduğunu da anlamamışlardı. Babamın odasına gidip her şeyi kurcalıyorlardı ama onun mektuplarını hiç okumuyorlardı. Ben hepsini okurdum.

Hayatım, bu amansız hastalık başa çıkılacak gibi değil. Bu sabah aralıksız kan kustum. Hekimler artık zamanımın kalmadığını söylüyor. Son isteğim oğlumuzu yanına alman. Onu yetiştirmen. Senin gibi bir beyefen-

diye döñüştürmen. İyi bir evlilik yapması ve mutlu bir ailesinin olması. Sen buraya varana kadar ben son nefesimi vermiş olacağım. Keşke seni son bir kez görebilseydim.

Her zaman sadık hizmetçin, sevgilin

Jill

Elbette bundan kimseye bahsedemezdim. Piç diye damgalanır ve büyük aptal oğlanlar onu öldürürdü. Bu zamanlarda köle olmak bile piç olmaktan daha iyiydi.

Tabii hiçbirisi genç bir kadın olmanın zorluğuyla mukayese edilemezdi.

Üzerimi değiştirip akşam yemeği için salona indim. Büyük ahşap masanın hazırlıkları tamamlanmıştı, yerime oturmadan önce masanın düzenine titizlikle göz gezdirdim. Kadehler, her zaman gümüş takım, mendiller, şamdanlar... Olması gerektiği gibi. Ve her şey her zaman sıkıcı, sıradan ve aynı. Günler ve her an, birbirinin taklidiydi bu çatının altında.

Dadı eşikten babamın geldiğini haber verince yerimden kalkıp uslu bir kız olarak o yerine oturana kadar bekledim. Hemen peşinden ördek sürüsü gibi abilerim de geldi. Ve işte her zamanki rutin konuşmalar yemekler tabaklara konmadan önce başlamıştı bile.

Oturma düzeni değişmezdi. Baş köşede daima babam Lincoln otururdu. Artık altmış beş yaşına gelmişti, saçlarında hiç kahverengi tel kalmamış, omuzları iyiden iyiye çökmüştü. Onun sağ tarafında en büyük abim otururdu ki, bu onu en kötü abi yapıyordu; Lorenzo. Kendini bilmez bir küstahlıkla sık sık babam olduğu gafletine kapılırdı. En uzun boylularıydı ve şatonun sıradaki sahibiydi, çoğunlukla bu yüzden ve tahmin edilir servetinden bütün genç kadınlar onun peşinde dolaşırdı ama onun hiçbirine karşılık verdiğini görmemiştim.

Babamın sol tarafında Lorenzo'nun küçüğü Leonard otururdu; hepimiz onu kıskanırdık çünkü annemin sarı saçlarını ve yeşil gözlerini alan tek kişiydi. Neredeyse benden bile güzeldi. Kısmen daha makuldü ama çoğunlukla diğerleri gibi can sıkıcıydı.

Lorenzo'nun yanında ise küçük abim ve çoğunlukla en sevdiğim Lennie otururdu. Lennie en çapkınları, en eğlencelileri ve en kaygısızlarıydı. Diğer iki abim tüm işler için gerekli sorumluluğu sırtlanmakta yarışırlandı, Lennie ise sadece servetin keyfini sürerdi.

Ve en sonda da ben vardım, erkeklerden sonra gelen, Luxuria. Yirmi iki yaşında olmasına rağmen en küçük abimle bile aramızda beş yaş vardı; bu yüzden çoğunlukla söz hakkım olmadığını söylerlerdi.

"Bilgiyi teyit ettim, kasabada bir vampir var," dedi Leonard.

Ve bizimle ilgili küçük bir detaydan bahsetmeyi unuttum: Ailem kuşaklardır vampirleri avlıyordu. Hepsi en büyük mirasımızın bu olduğunu söylerdi ve bu yalana kendileri inanırlardı. Servet, saygınlık, soy, şato, avcılık... Nesilden nesile ailemize kalan çok şey vardı ama en büyük mirasımız kadınların üzerine gölge düşüren lanetti. Ki ben bunu her zaman daha kıymetli bulmuştum.

"Bilgiyi teyit etmeye gerek yoktu," dedi Lorenzo, Leonard'a. "Cesedi gördük. Vampir işiydi."

"Her zaman teyit etmeye gerek vardır," diye aralarına girdi babam. "Vampirler dikkat gerektirir. Vampirler konusunda kendinizi beğenmişlik edemezsiniz." En büyük abim azarlanmaktan rahatsız oldu, sandalyesinde yaslanıp şarap kadehinden büyük bir yudum içti. Gizliden gizliye gülümsedim.

"Gözlem yapabilirim," diye önerdim. Babam, Lorenzo kadar kötü değildi ama yine de işlere bulaşmamı istemezdi. Ara sıra gönlüm olsun ya da sinir krizi geçirip hepsinin gününü mahvetmeye-yim diye bana küçük işler verir, oyaladığını düşünürdü. Lorenzo pisliğin teki olduğu için takdir aldığı işlerin çoğunu benim yaptığımı söylemezdi.

"Bir kez de uzak dur Luxuria," diye mırıldandı olağan şekilde.

"Senden daha iyi olduğum için bu kadar gerilmene gerek yok. Sen de ahırları iyi temizliyorsun," diye karşılık verdim, sırtarak.

"Yine ahıra mı gittin Luxuria?" diye onu savundu Leonard. Birbirlerini rakip olarak görürlerdi ama her zaman birlik olurlardı. Lennie de benimle birlik olsa o ikisini alt ederdik ama Lennie oğ-

lanların tarafındaydı. Ve babam ahırda dolaşmamdan hoşlanmazdı. Hiç hoşlanmazdı.

“Atımı tımarlıyordum!”

“Bunun için çalışanlarımız var Lux,” dedi Lennie. “Onlara söylemen gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım. “Annem hiçbirinize öğretememiş! Atınıza kendiniz sahip çıkmalısınız sizi ahmaklar.”

“Luxuria!” diye bağırды babam. “Ne cüretle.”

“Affedersin.” Kucağımdaki mendili parmaklarımın arasında sık-tım. Babam kalkmadan önce yemek masasından kalkamazdınız bu yüzden bu saçmalığa günde üç kez katlanmak zorunda kalıyordum.

“Daha fazla gözcü yerleştirmeliyiz,” dedi Lennie bana onayla-mayan bir bakış atarak. Yine de dikkati üzerimden çektiği için min-nettardım. Lennie arada sırada bu tür yardımlarda bulunur ama ona güvenip sık sık işleri batırmamamı da ikaz eder dururdu.

“Maner’ler bunun için gönüllü oldu,” diye karşılık verdi Lorenzo. “Otuz adamını geceleri nöbet tutması için silahlandırmış. İnsan-lara hırsızlık olduğunu söylüyor, böylelikle herkes gözünü açtı.”

Maner’ler bizim gibi vampirlerin varlığını bilen sayılı ailelerden-di. Babam onları pek sevmese de birlikte iş yaptıkları için hepsiyle sık sık görüşmek durumunda kalıyorduk. Adamın gizlemediği üç metresi vardı ve karısı hâlâ hayattaydı. Ne acı ne vahim bir durum-du çocukları için. İlk dört çocuğu da kız doğmuştu, onlara avcılığı öğretmek yerine erkek doğuran bir kadın bulmaya karar vermesi şaşırtıcı değildi. Kızların dördü de erken evlenmişti. Şimdilerde iş-lerini yürüten iki oğlu vardı.

“Bizden de on adam al yerleştire,” dedi babam abime karşılık olarak. “Güçlü kuvvetli olanlardan olsun. Arazinin etrafına da beş adam yerleştire.” Gözleri bana döndü. “Karanlık çöktüğünde dışarı-ya çıkmayacaksın Luxuria.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama Lennie masanın al-tından ayağıma sertçe vurunca sımsıkı kapattım.

Vampirlerin genç, güzel ve özellikle bakire kadınları sevdiğine dair geri döndürülemez bir inançları vardı. Ve elbette vampirler gü-nüşğine çıkamadıkları için her zaman karanlıkta dolaşıyorlardı.

“Üç gün sonra balo var,” diye konuşmaya başladım. “Herkes katılacaktır çünkü çiftliğin yeni halini hepimiz merak ediyoruz. Satın alanların çok varlıklı olduğu söyleniyor. Fransa’dan gelmişler.”

“Ben İtalyan olduklarını duymuştum,” dedi Leonard.

“İki ortakmış, belki diğer adam İtalyan’dır. Bu size de tuhaf gelmiyor mu? Gidip onlarla tanışmalıyız.” Hevesli görünmek istemiyordum ama hevesliydim. Hem yeni insanları merak ediyordum hem de ilk avımı artık alabilmek istiyordum. Oğlanların hepsi on altı yaşından önce ilk avını almıştı.

“Biz gidip onlarla tanışmalıyız,” diye düzeltti Lorenzo. Açıkça sen değil diyordu, bunu sık sık yapardı. Babam hâlâ hayatta olmasa muhtemelen bu konuşmalara bile dahil olamazdım.

“Belki balodan önce gidip tanışsınız o halde,” dedim. “Ama balo gözlem yapmak için en uygun yer. Vampirler buralardaysa orada da olacaktır. Kalabalık ve herkes içip eğleniyor olacak. Onlar için kuşkusuz ki bulunmaz fırsat.”

Babam ağır ağır başını salladı. Gülümseme yüzümde büyüdü. Hiçbir zaman sesli bir şekilde onaylamaz, haklı olduğumu ya da iyi iş çıkardığımı söylemezdi. Başını sallaması bu anlamı taşırdı. Ve abilerim genelde bu onayı benim kadar içten alamazdı.

“Belki senin için iyi bir eş adayı da buluruz,” dedi Lorenzo. “Evlilik çağın geçiyor Luxuria.”

“Ben on yedi yaşındayım! Ama seninki kesinlikle geçti.”

“Genç hanımların çoğu on beşinde eşlerini bulup en fazla on yedisinde evlenmiş oluyor.” Benimle bu şekilde konuşurken yüzünde hep katil gülümsemesi olurdu.

“Genç hanımların çoğu kendini benim gibi geliştirmiyor. Hâlâ ders alıyorum.”

“Müzisyen mi olacaksın Luxuria?” diye sorarak, babamı kıskırtmak için çocuk gibi çabaladı.

“Artık bir yuva kurmanın vakti geldi de geçiyor,” dedi babam. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Başını kaldırdığında bana değil de en büyük abime baktığını görmek rahatlamamı sağladı. Korkuyu üzerimden attıktan sonra keyif içinde dört dönecektim hatta odama

çıkacak ve dans edecektim. Lorenzo'nun kıvranışını seyretmekten daha büyük bir haz yoktu benim için.

"Aklında biri varsa bu hafta sonu nikah kıyabiliriz," dedi ketum abim. "Kendime eş bulmak için boş boş gezecek zamanım yok."

"Amcan bir şeyler söylemişti," dedi babam. "Ona bu işi halletmesini söyleyeceğim."

"Nasıl istersen," dedi Lorenzo ama iştahı kaçmıştı. Babam şarap kadehini eline alıp kitap okumak için her akşam yaptığı gibi odasına çekildiğinde masadan ilk kalkan ben oldum.

"Akşam saatlerinde dışarıda mıydın?" diye sordu Leonard babamın gittiğinden emin olduktan sonra.

"Hayır," dedim hiç duraksamadan.

"En yakın dostunu uğurlamak için pencereden kaçmadın mı?" diye güldü Lorenzo. Mina'ya yaptığı ima yüzümün düşmesine sebep olurdu ama ben kendimi çok iyi kontrol ederdim.

"Bizim atalarımız da cadıydı," diye hatırlattım ona. "Her gece Tanrıya dua et de birilerinin ruhu sana musallat olmasın." Ne ima ettiğimi anladığında yüzü düşüp grileşti. Gerçek şuydu ki hepimiz, bu şato, bu aile ve bu soyadı lanetliydi. Cadıların ruhları hiçbir zaman şatoyu terk etmemişti ve çocukken ne zaman bana bir fiske vursa Lorenzo o gece uyku uyuyamaz, sabah olunca hayalet görmüş gibi çığlık atardı. Ben de gülümserdim. Bu yüzden de benden nefret ederdi ve eğer ruhlar beni kolluyor olmasaydı Lorenzo çoktan işimi bitirirdi.

"Ne söylediğine dikkat et Luxuria, yeter artık hadsizliğin!" diye çıkıştı Leonard. "Bu sözlerin ailemize ne kadar zarar verebileceğini biliyorsun. Çocukluğu kes artık."

Biz vampirleri avlıyorduk, sayılı ailenin ve hatta o ailelerin içinde bile sayılı insanın varlığından haberdar olduğu vampirleri. Dünyanın en tehlikeli yırtıcılarını. Ama cadıları herkes avlıyordu. Cadılar hakkında herkes konuşuyordu. Victoriam'ların hikâyesini ise sadece eski kuşaklar bilirdi. Şatonun, ilk cadı soyu tarafından yaptırıldığını, cadıların bu topraklarda katledildiğini ve o cadıların ruhlarının asla huzur vermediğini. Ama böyle bir servetin içinde huzur kimin umurundaydı ki? Bazıları Victoriam kadınlarının bizzat Vic-

Luzia, Luxuria'nın gerçeklerini öğrendiğinde, bağışlamakla intikam almak arasında kararsızdır.

Düşmanı yok edebilecek hançerin peşinde, vampirlerin düzenlediği bir müzayedeye katılması gerekir. Sidra ile baş başa çıkacağı bu yolculuk, vampirlerle insanların arasındaki çatışmada büyük rol oynar.

Reyna dönüşümüne uyum sağlamaya çabalarlarken Victoriam'ların yanı sıra ortaya çıkan vampir timi de işleri karıştırır.

Hatıraların üzerine yalanlar biner ve isimsiz bir mektupla Luzia vampir karşıtı bir grubun içinde bulur kendini.

"Aşk bizim gibi canavarlar için savaşmanın en zarif halidir."

QR kodu okutunuz

Öğrenin

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

390

ISBN 978-625-5572-17-2

ISBN 978-625-5572-17-2

DE
X